

Prez to, že základ každého družstva je svojpomocnej povahy, preca je družstvo súťažiteľom v smysle § 46 cit. zákona v pomere proti súkromným obchodníkom z toho istého, alebo podobného oboru hospodárskeho a je preto podrobené aj predpisom zákona proti nekalej súťaži. Musí dbať dobrých mravov súťaže v provoze podniku, k čomu náleží, aby dbalo tiež zákonných predpisov o dovolenom rozsahu podniku a nerozširovalo stanovami vymedzený obor činnosti svojpomocne na úkor iných súťažiteľov.

Pokiaľ ide o predávanie tovaru pod cenou, má žalobník podľa svojich prednesov na mysli najmä značkový tovar, ktorý výrobca dáva do obchodu v stále jednakom druhu, jakosti, označení, zovňajšej úprave a za jednotnú pevnú cenu, ktorá je odberateľom tovaru známa a za ktorú sa tovar ponúka a predáva všade jednako bez ohľadu na miesto predaja alebo osobu predávajúceho.

Vedomé ponúkanie takého tovaru za nižšiu cenu, ako ju výrobca stanovil, je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, ako to už Najvyšší súd viac ráz vyslovil (srovnaj rozhodnutie č. 11004, 11537 Sb. n. s.)

Aj keď nie je nekalým konaním, keď družstvo predáva predmety spotreby svojim členom ľavnejšie ako iní obchodníci, vzhľadom na účel zákonných predpisov o družstvách, preca toto stanovisko treba obmedziť len na tovar, ktorý nemá povahu značkového tovaru.

Treba preto v konkrétnom prípade zistiť aj to, či má tovar »pod cenou« predávaný skutočne povahu značkového tovaru a ak to bude dokázané, bude nerozhodným pre posúdenie žalobného nároku, či tieto predaje stali sa len členom družstva alebo tiež nečlenom.

Čís. 14297.

I. K tomu, aby úradník pokladaný bol za vedúceho úradníka v smysle odst. 3 čl. XXXIV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n., nevyžaduje sa, aby mal prokúru.

II. Úradník, uvedený v odst. 3 čl. XXXV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n., ktorý vystúpil zo služieb banky na jej výpoved' alebo na vlastnú výpoved', nemá nároku na smluvnú penziu.

(Rozh. z 10. IV. 1935, Rv III 194/35.)

Žalobník bol zamestnaný ako bankový úradník pôvodne u M. banky, od r. 1921 u žalovanej S. banky a bol naposledy vedúcim filiálky žalovanej strany v S. Jeho služebný pomer bol žalovanou bankou zrušený výpoveďou s odvolaním sa na čl. XXXV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n. Žalobou domáhal sa žalobník vyslovenia bezúčinnosti danej výpovedi medzi iným na tom základe, že nemohol byť podľa čl. XXXV. cit. zák. vypovedaný, lebo nemal prokúru; pre prípad nevyhovenia tejto žalobnej žiadosti domáhal sa platenia penzie.

Všetky tri stolice žalobu zamietly, Najvyšší súd medzi iným z týchto dôvodov:

Pojem vedúceho úradníka ustanovuje bod 3 čl. XXXIV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n. Z doslovu tohoto ustanovenia nedá sa vyvodíť, že ve-

dući uradník musí mať prokúru. Tá okolnosť, že z pôvodného znenia návrhu zákona boli pri článku XXXIV. bod 3. vynechané záverečné slová, ktorými boli za vedúcich úradníkov vyhlásení všetci úradníci, ktorým bola udelená prokúra, je práve dôkazom toho, že nie je podmienkou, aby úradník mohol byť pokladaný za vedúceho úradníka, aby mal prokúru, lebo keby tomu tak bolo, bolo by stačilo už v pôvodnom návrhu zákona ustanovenie, že vedúcim úradníkom je každý, kto má prokúru, a nebolo by bývalo treba po uvedení určitých druhov vedúcich úradníkov dodávať, že aj úradníci s prokúrou sú vedúcimi úradníkmi. Ani slovný výklad znenia článku XXXV. bodu 3., ktorým sa dovolacia žiadosť snaží dokázať, že vedúcimi úradníkmi podľa tohoto zák. ustanovenia sú len úradníci s prokúrou, neobstojí. Zo slovosledu »služebné pomery členov predstavenstva, vedúcich úradníkov (XXXIV.) a zamestnancov vôbec, ktorým bola udelená prokúra« plyní, že sú tu uvedené tri druhy zamestnancov vedľa seba, a to prvé dva určené sú bližšie poukazom na článok (XXXIV, posledný určený je výrazom »zamestnanci vôbec, ktorým bola udelená prokúra«. Tento výraz nie je v žiadnom vzťahu k vopred uvedeným dvom druhom zamestnancov, lebo článok XXXIV. ani v bode 2., ktorý má ustanovenia o členoch predstavenstva, ani v bode 3., ktorý má ustanovenia o vedúcich úradníkoch, sa o prokúre nezmieňuje a preto pre názor žalobníka, zastávaný v dovolacej žiadosti, že slova »vôbec« použité bolo vo vzťahu k posledne spomenutým vedúcim úradníkom a nie vo vzťahu k posledne spomenutým vedúcim úradníkom a nie vo vzťahu členov predstavenstva, niet prijateľného dôvodu.

Úsporné opatrenie článku XXXV. bod 3. týka sa osôb tam uvedených bez ohľadu na to, či majú vinu na tom, že sa banka dostala do hospodárskej tiesne, ako to vypovedal a odôvodnil Najvyšší súd v rozhodnutí Rv III 788/1933. »Úr. Sb. 1911.)

Neobstojí za tohoto stavu tvrdenie dovolacej žiadosti, že odvolací súd vypovedal v rozpore s právom materiálnym, že žalobník patrí k osobám uvedeným v čl. XXXV. bod 3.

Žalobník oprel žalobný nárok na platenie penzie o § 37. služ. pragm., ktorým mu bola zaistená penzia podľa penzijného regulatívu M. banky. Ide preto o penzijné nároky zo služebnej zmluvy proti žalovanej banke ako priamej dlžníčke.

Úradník, v bode 3. čl. XXXV. zák. č. 54/1932 Sb. z. a n. uvedený, keď vystúpil zo služieb banky na jej výpoveď, alebo na vlastnú výpoveď, nárok na smluvnú penziu nemá, pretože podľa tohoto zákonného ustanovenia zostávajú nedotknuté len zákonné nároky na odpočívne a iné zaopatrovacie požitky osôb tu uvedených, t. j. nároky z penzijného poistenia podľa zák. č. 26/1929 resp. 484/1921 Sb. z. a n. Ďalšie ustanovenia o preskúšaní smluvných, odpočívnych a zaopatrovacích požitkov týkajú sa osôb, ktoré v dobe vydania zákona č. 54/1932 Sb. z. a n. už smluvné a zaopatrovacie požitky mali, teda zaopatrovacích požitkov, ktoré vznikli ešte pred týmto zákonom, nie však penzijných nárokov osôb, ktorých služebný pomer bol v 3ročnej, v bode 3. čl. XXXV. uvedenej lehote výpoveďou zrušený. Neporušil preto odvolací súd právo materiálne, keď vypovedal, že nárok na penzijné požitky zo služebnej pragmatiky nie je po práve.